

büyüyen bir kayıtsızlık içine gömüleceklerdir. Günümüzde uyuşturucu madde kullanımının özellikle gençler arasında çok yaygın olması, böyle bir tehlikenin önemli belirtilerindedir.

Gençler, bugün toplumdaki kopmuş bir durumdadır. Siyasal görüşleri ne olursa olsun, gençlik halen karşı karşıya bulunduğu çeşitli sorunlardan (iş bulma olanaklarının azlığı ve yetersizliği, eğitim sistemlerinin bozukluğu, çevre kirliliği, nüfus patlaması gibi) tüm olarak yüürlükteki sistemi sorumlu bulmakta; ancak, bu sistemi değiştirecek somut öneriler de getirememektedir.

Günümüzün gençliğinin gerçekten istedikleri mutluluk, kararlılık ve sevgidir. Aynı zamanda, gençler, içinde yaşadıkları toplumun bir parçası

olmak istemekte ve bunun için de, kendi seslerinin duyulmasını, görüşlerinin alınmasını talep etmektedir. Bakınız, bir İtalyan genci bu konuda şöyle seslenmektedir: "Ne zaman bir gösteri yapsak, herkes heyecanlanır ve bizi dinler. Ancak, ertesi gün her şey normale döndüğü zaman, hemen bizi unuturlar". İşte, bu tür bir unutkanlık, kanımızca, toplumdaki ayrı düşen gençliğin sorunlarının temelinde yatmaktadır.

Gençliğin içine itildiği yalnızlıktan kurtulabilmesi ve içinde yaşadığı toplum için bir kazanç olabilmesi, ancak toplumun ona öğrenimi ile uyumlu, maddi ve manevi yönlerden tatmin edici iş olanaklarını sağlaması; karar verme sürecinde onun da sesine kulak vermesi ile mümkün olacaktır.

SEVGİ DENEN İLÂÇ

Howard WHITMAN

Bilim, son yıllarda sevgiyi keşfetti. Psikiyatristler ruhsal hastalıkların kökeninde "sevgisizlik olduğu" sonucuna vardılar. Programlıya karşın programsız beslenme, dayak atmaya karşın dayak atmama görüşleri üzerinde tartışan çocuk psikologları, çocuk sevildiği sürece, bütün bunların hiç önem taşımadığı sonucuna vardılar. Sevgi, toplum bilimcilerce ihmalkârlığın, krizolojistlerce suçun cevabı olarak bulundu.

"Sevgi"ye sevilen kişinin içinde büyüdüğü toprak diyebiliriz. Bu toprak, o kişiyi sınırlamadan ve kısıtlamadan geliştirir. Sevginin temeli "verme"ye dayanır; oysa biz onu çoğu kere "alma" olarak düşünürüz.

Dr. Harry A. Overstreet, "Kişiyi karşı duyulan sevgi, ona sahip çıkma demek değildir. İnsan, gerçekten sevmediğini bile kendisine çeşitli bağlarla bağlayıp esir etmeye çalışabilir" demiştir. Dr. Erich Fromm'a göre ise, "Sevmek, sevilen kişiyi özen göstermek, onun hayatından, beşerî güçlerini kazanma ve geliştirmesinde kendini sorumlu tutmak demektir".

İnsan ilişkileri üzerine kurulan enstitülerde, sevgi, gittikçe daha fazla kullanılan bir ilâç haline gelmiştir. Kansas, Topeka, Menninger Klinik'de, doktorların ruhsal hastalıklar için kullandıkları standart reçetenin "davetsiz sevgi" olduğunu gördüm. Hastalık nedeni sevgisizliğe dayanan hastalara, lâyük olsunlar veya olmasınlar, özel bir sevgi gösterilmektedir. Örneğin, Mr. C. istenmeyen bir çocukmuş. Hiç kimse ile sıcak, insancıl ilişkiler kuramayan "yalnız bir kurt"

olarak yetişmiş. Sevgisiz bir dünyada yaşamış. Otuzbeş yaşında kliniğe geldiğinde "şizofreni" teşhisi konmuş. Gerçek hayattan uzaklaşıp kendi hayal dünyasına çekilmiş. Klinikte odasından dışarı adım atmaya bile reddederek kimseyle konuşma girişiminde bulunmamış. Doktorlar, "davetsiz sevgi" tedavisini önermişler. Doktorlar ve hemşireler kendisine sevgi göstermişler. Onunla dama oynamışlar. "Ne kadar iyi görünüyorsunuz Mr. C.?", "Sizinle sohbet etmek gerçekten zevk Mr. C." demişler. Bir sabah Mr. C. bahçeye çıkmış. Etrafındakilerin sevgisiyle, gerçek dünya, kendisine artık pek o kadar korkunç gelmemeye başlamış. Artık iyileşiyormuş.

New York'a yakın Hawthorne'da problemleri çocuklara ait bir enstitü olan Cedar Knolls School'da sevginin, ilâç olarak bir başka şekilde kullanıldığını gördüm. Onbeş yaşındaki Charlie, okula, Çocuk Mahkemesi'nin "ıslah olamaz" kararlı yazısıyla gelmişti. Evden para çalmıştı; ağzı çal; bozukt; davranışları vahşi bir kediyi andırıyordu. Charlie'nin gönderildiği ıslah evinin babası, eğitici Robert Exton bu çocuğun, veya herhangi bir çocuğun ıslah edilemeyeceğini kabul etmiyordu.

Exton, birgün Charlie'yi dolaştırmaya çıkmış. Charlie küfretmeye başlamış. Eğitici sakin bir sesle, "Bazıları bozuk ağızlı olmaktan hoşlanabilir ama ben hoşlanmam. Bana bir iyilikte bulunur musun?" demiş. Charlie, Exton'un sesindeki dost tona şaşırmış; kızarıp susmuş. Sonra Charlie bir başka yol denemiş. "Binicilik çizme-

lerimi yanımda getirmiştim; bu gece yemeğe onları giyeceğim, tamam mı?" demiş. Eğitici, "Tabii" demiş. "Benim için bir sakıncası yok, Charlie". "Senin için bir sakıncası yok olmasına yok da şimdi gidip çizmelerimi bir yere kilitlersin" diye söylenmiş. "Yoo, hayır, evimizde hiçbir şeyin kilitlenmesi gerektiği kanısında değiliz". "Hiçbir şeyin mi? Amma aptalsınız..." Eğitici, "Olabilir" diye cevap vermiş. "Aklıma gelmişken söyleyeyim, bunlar arabamın anahtarları. Benim için saklayabilir misin acaba? Cebim delik de..." Eve döndükleri zaman Exton, "İstediğin zaman bana gelebilirsin, Charlie" demiş.

Altı ay sonra, "İslah olamaz" denilen çocuğu tekrar soruşturdum. O zamana kadar çevresindekilerin sevgisini kazanmıştı. Göğsünde bir madalyon taşıyordu, iyi hemşerilik madalyonu.

Seks problemlerinde de sevginin ilâç olarak kullanıldığını gördüm. San Francisco, Toplum Sağlığı Kliniğindeki doktorlar, seksde ayırım gözetmeyen genç kızların çoğunlukla, sevgisizlik sonucu duygusal bozukluklar içinde olduklarını meydana çıkarmışlar. Sevgi bağından habersizler; sevgiyi ne verebiliyor, ne alabiliyorlar ama yine de "çocukluklarında doyurulmamış gereksinmelere dayanan aşırı sevgi istemi" içindeler. Klinik, ruhsal sağlıklarına kavuşmaları için, onlara, bütün hayatları boyunca gereksindikleri sevgiyi gösteriyor; özsaygılarını ve kendilerine olan inançlarını yeniliyor; yaşama gücü veriyor.

Dr. Fromm, "İnsanlar sevmekten daha kolay bir şey olmadığını zannediyorlar" diyor. "Oysa, tam tersi, herkes sevme yeteneğine sahip ama bunun gerçekleştirilmesi çok zor".

Bir koca, karısını, güzel, becerikli ve yetenekli olduğu için sevdiğini sanabilir. Bu sevgi değil, takdirdir. Sevgi, sevilen objenin özelliklerine değil, kişinin sevme yeteneğine bağlıdır. Bu yetenek kazandırılır. Pekçoklarımızın düşündüğü gibi, her zaman "kendiliğinden" elde edilmez. Dr. William C. Menninger, birgün bana, "Bence anne ve babaların çocukları için yapacakları en iyi şey sevmeyi öğretmektir" dedi.

Sevgiyi öğretmenin tek yolu örnek olmaktır. Kendi sevgi yeteneğimizi kullanarak etrafımızdakilere sevmeyi öğretebiliriz. Çocuklar, önce sevgiyi almalıdırlar ki, daha sonra verebilsinler. Biz çocuklarımızı sadece, onları koruduğumuz ve onlara baktığımız için sevmiyoruz. Hayvan da

yavrusu için bunu yapar. Kendimize uygulamamız gereken test şudur: Biz çocuklarımızı insan olarak ne derece kabul ediyoruz? Onların kişiliklerine ne kadar saygı duyuyoruz? Baskı altında tutmak veya onlara sahip çıkmak yerine, bağımsız olarak büyümelerine ne denli yardımcı oluyoruz?

Çocuklara karşı aşırı hoşgörülü olmak sahte sevginin tehlikeli bir şeklidir. New York, Dobbs Ferry'deki Çocuk Köyü'nde üçyüz genç islah edilmeye çalışılmaktadır. Bu gençlerin çoğu, sadece, kendi gelişimlerini ve sorumluluk duygularını kuvvetlendirecek yerde, baştan savıcı ve suç işletmeye yönelik, hoşgörülü, sahte sevgiyi tanımışlardır. Müdür Harold F. Strong, "Hergün, 'sevgi' kelimesini 'kandırmak' ile karıştıran anne ve babaların yaptıkları hasarı onarmaya çalışıyoruz" diyor.

Sevginin bilim tarafından keşfi, bize aynı zamanda, öz-sevginin önemini öğretmiştir. Başkalarını sevebilmeyi umuyorsak kendimizi de sevmeliyiz.

New York, Payne Whitney Psikiyatri Kliniğinden Dr. Alexander Reid Martin'in raporuna göre, "Arka arkaya gelen olaylar, ruhsal bozuklukların temelinde kişinin öz-sevgisizliğinin yatığını ortaya koymuştur. İnsanlar kendilerine karşı duydukları nefretin gizli yükünü taşıyacakları yerde, sağlıklı bir öz-sevgiye sahip olsalardı, psikiyatrinin yükü yarı yarıya azalmış olurdu.

"Washington DC, National Institute of Mental Health'in direktörlüğünü yaptığı sırada Dr. Robert H. Felix'e öz-sevginin anlamını sordum. "Öz-saygı, bağlılık, değerlilik ve yeterlilik duygusu ama yine de alçak gönüllülük" diye tanımladı.

"Kuvvetli sevme yeteneği olan, olgun, sağlıklı, kişilik sahibi bir kimse, sadece karısını veya birkaç yakın arkadaşını sevmeyiz. Herşeyi sever," diyor Dr. Overstreet.

Birleşmiş Milletler Dünya Sağlık Teşkilâtı'nın meşhur genel direktörü Dr. C. Brock Chisholm, küremiz geleceğinin, yetiştirebileceğimiz olgun kişi sayısına, yani, "nefret insanı" değil, "sevgi insanı" olarak değişen dünyanın problemlerine yönelebilecek, sevgi yeteneğine sahip kişi sayısına bağlı olduğunu belirtti.

HOW TO LIVE WITH LIFE'dan
Çeviren: Sevgi ÜNAL

- Her günlük gerçek yaşamına kitapların hayatını ekleyen bir insan, bütün irkinin hayatını yaşamış olur. Kitapları olmayan insan ise bir tek insanın hayatını yaşar.

Jesu Lee BENNETT